

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 643/21	
1 USTALENIE FAKTÓW			
1.1 Fakty uznane za udowodnione			
Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
M. P.	został oskarżony to, że: I. prowadząc jednoosobową działalność gospodarczą pod nazwą O.K. SERWIS (...) z siedzibą w W. przy ul. (...), NIP (...) będąc podatnikiem podatku od towarów i usług w okresie od dnia 26 lutego 2018r. do dnia 25 września 2018r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru uchylał się od opodatkowania podatkiem od towarów i usług przez to, że nie ujawnił przedmiotu oraz podstawy opodatkowania oraz nie składał Naczelnikowi Urzędu Skarbowego W. w ustawowym terminie tj. do dnia 25 dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym kwartale, deklaracji dla podatku od towarów i usług VAT-7K za		

okres I,II kwartał 2018 r. oraz następującego po każdym kolejnym miesiącu deklaracji dla podatku od towarów i usług VAT-7 za okres lipiec, sierpień 2018 r. przez co naruszył treść przepisu art. 99 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2018 r., poz. 2174 ze zm.) i naraził podatek na uszczuplenie za: I kwartał 2018 r. w kwocie 8.280,00 zł, II kwartał 2018 r. w kwocie 8.280,00 zł, miesiąc lipiec 2018 r. w kwocie 2.760,00 zł, miesiąc sierpień 2018 r. w kwocie 2.760,00 zł łącznie 22.080,00 zł,

***tj. o czyn z art. 54 §2
kks w zw. z art. 6 §2
kks***

II. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru w okresie od dnia 01 stycznia 2018 r. do dnia 31 sierpnia 2018 r. prowadząc jednoosobową działalność gospodarczą pod nazwą O.K. SERWIS (...) z siedzibą w W. przy ul. (...), NIP (...) wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 109 ust. 3 i ust. 8a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2018 r., poz. 2174 ze zm.) nie prowadził elektronicznej ewidencji VAT (rejestr zakupu i sprzedaży VAT),

	<p>tj. o czyn z art. 60 §1 kks w zw. z art. 6 §2 kks</p> <p>III. prowadząc jednoosobową działalność gospodarczą pod nazwą O.K. SERWIS (...) z siedzibą w W. przy ul. (...), NIP (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 82 §1b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2174 ze zm.) nie przekazał Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej za pomocą środków komunikacji elektronicznej w ustawowym terminie do 25. dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu, wskazując miesiąc którego ta informacja dotyczy, informacji – Jednolitych Plików Kontrolnych ((...)_VAT) za miesiąc styczeń-sierpień 2018 r.,</p> <p>tj. o czyn z art. 80 §1 kks w zw. z art. 6 §2 kks</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	
<p>Sąd ustalił następujący stan faktyczny:</p> <p>M. P. od dn. 1.10.1993r. prowadził jednoosobową działalność gospodarczą</p>	<p>Powołany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:</p>	

pod nazwą „O.K. SERWIS (...)”; jako adres oskarżony wskazał ul. (...) w W.. Oskarżonemu nadany został nr NIP (...). Oskarżony jako przedsiębiorca był zarejestrowanym podatnikiem podatku VAT od 01.01.2002r. W dniu 18.06.2018r. z uwagi na brak numeru PESEL we wpisie oskarżony został wykreślony z (...).

W okresie od stycznia do sierpnia 2018r. oskarżony, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, dokonał sprzedaży usług na rzecz przedsiębiorcy (...) Serwis (...). Usługi dotyczyły naprawy i konserwacji sprzętu elektronicznego, w szczególności komputerowego, jak również zapewniania stałej gotowości do wykonywania usług. Usługi zostały udokumentowane 8 fakturami VAT o numerach: (...), jednakże żadna z faktur nie została rozliczona w Urzędzie Skarbowym.

Oskarżony został wezwany przez Naczelnika Urzędu Skarbowego (...) do stawiennictwa w Urzędzie w celu wszczęcia kontroli podatkowej. Wzywano go również do przedstawienia dokumentacji, jednakże bezskutecznie.

Wobec tego urzędnicy Urzędu Skarbowego (...)

- częściowo wyjaśnień oskarżonego M. P. (k. 232-233, 244);

- zeznań świadka J. K. (k. 140v-141);

- protokołu kontroli podatkowej (k. 2-5, 34-37);

- wydruków (k. 9-14, 29-31, 51-59, 95-107)

- decyzji podatkowej z dnia 20.08.2019 r. (k. 17-21);

- protokołu kontroli (k. 34-37)

- faktur VAT (k. 38-46);

- informacji z (...) (k. 65);

- dokumentacji z D. Ewidencji i identyfikacji Podatników Urzędu Skarbowego (k. 80-94);

- kopii akt O.K. SERWIS (...) z siedzibą w W. (k. 80-94);

- wydruków (k. 103-104);

- wykazu zaległości (k. 242);

- informacji z K. (k. 132, 204);

- pisma z (...) W. (k. 236).

przeprowadzili wobec oskarżonego kontrolę podatkową w zakresie podatku od towarów i usług za okres 01.01.2018r. - 31.08.2018r., wykorzystując w tym celu dokumentację przesłaną przez kontrahenta kontrolowanego – (...) Serwis (...). W wyniku kontroli stwierdzono, że oskarżony w okresie od dnia 26 lutego 2018 r. do dnia 25 września 2018r. uchylał się od opodatkowania podatkiem od towarów i usług, w tym nie składał deklaracji dla podatku od towarów i usług VAT-7K za okres I, II kwartał 2018r. oraz następującego po każdym kolejnym miesiącu deklaracji dla podatku od towarów i usług VAT-7 za okres lipiec, sierpień 2018r.

Ponadto M. P. nie dopełnił obowiązku prowadzenia elektronicznej ewidencji VAT (rejestru zakupu i sprzedaży VAT) oraz przekazania za pomocą środków komunikacji elektronicznej Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej w ustawowym terminie do 25 dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu Jednolitych Plików Kontrolnych ((...)_VAT) za miesiąc styczeń-sierpień 2018 r.

1.2 Fakty uznane za nieudowodnione			
Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
--	--		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
--	--	--	
2. OCENA DOWODÓW			
I.1 Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
wyjaśnienia oskarżonego M. P. (k. 232-233, 244)	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. P. w części, która znajdowała potwierdzenie w dokumentacji zgromadzonej w aktach, potwierdzającej prowadzoną przez obwinionego działalność związaną z naprawą i konserwacją sprzętu komputerowego, faktu wystawienia faktur na rzecz kontrahenta, przyznaniu się do braku prowadzenia elektronicznej ewidencji – w powyższym zakresie		

wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w dokumentacji z kontroli podatkowej, w szczególności w fakturach VAT, informacji z (...), D. Ewidencji i Identyfikacji Podatników, urzędu (...) W. oraz zeznaniach świadka J. K.. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary.

W odniesieniu do tej części wyjaśnień, w której oskarżony wskazał na brak świadomości co do bezprawności swojego działania, Sąd powyższemu wiary odmówił. Twierdzenie oskarżonego, iż pozostawał on przekonaniu, że ewidencję może prowadzić w formie ręcznej, „w żółtej książeczce”, gdyż tak przeczytał w internecie, ponadto zaś, że składał do Urzędu Skarbowego informację o zmianie adresu prowadzonej działalności, a nie otrzymał żadnej korespondencji na nowy adres, Sąd uznał za sprzeczne ze wskazaniami wiedzy i racjonalnego rozumowania. Sąd miał na uwadze, że skoro oskarżony od lat prowadził działalność gospodarczą, a tym samym działał na rynku jako profesjonalny przedsiębiorca, miał on świadomość zarówno obowiązujących regulacji prawnych, jak i źródeł, z których można

poznać ich treść. W oczywisty sposób źródłem takim nie jest internet (za wyjątkiem stron zawierających oficjalne zbiory aktów prawnych). Podobnie za niewiarygodne Sąd uznał twierdzenie oskarżonego, że kontaktował się z Urzędem Skarbowym w sprawie rozliczenia faktur, bowiem z jednej strony brak jest w aktach sprawy jakiegokolwiek śladu powyższego, choćby w formie kierowanej do (...) korespondencji, z drugiej zaś, jako profesjonalny przedsiębiorca, oskarżony musiał mieć świadomość, iż niezależnie od tego obowiązkiem oskarżonego było złożenie deklaracji dotyczącej podatku od towarów i usług VAT-7, czego nie uczynił. „Kontaktowanie się” z pracownikami urzędu skarbowego nie zwalnia wszak podatnika od rozliczenia wystawionych faktur i odprowadzenia podatku VAT. W analogiczny sposób Sąd ocenił dokument, złożony przez oskarżonego na rozprawie (k. 241). Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim Sąd odmówił im wiary, Sąd uznał realizowaną przez oskarżonego linię obrony.

zeznania **J. K.** (k. 140v-141)

Sąd obdarzył zeznania świadka **J. K.** wiarą w całości - znajdują one potwierdzenie w

	<p>załączonej do akt sprawy dokumentacji, w szczególności w dołączonych fakturach VAT przedstawiających usługi wykonane przez oskarżonego na rzecz świadka. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by zeznaniom tym odmówić wiary.</p>	
<p>Sąd obdarzył też wiarą pozostałe dowody i dokumenty zgromadzone w niniejszej sprawie, to jest:</p> <ul style="list-style-type: none">- protokół kontroli podatkowej (k. 2-5, 34-37);- wydruki (k. 9-14, 29-31, 51-59, 95-107)- decyzja podatkowa z dnia 20.08.2019 r. (k. 17-21);- protokół kontroli (k. 34-37);- faktury VAT (k. 38-46);- informacja z (...) (k. 65);- dokumentacja z D. Ewidencji i Identyfikacji Podatników Urzędu Skarbowego (k. 80-94);- kopia akt O.K. SERWIS (...) z siedzibą w W. (k. 80-94);- wydruki (k.);- wykaz zaległości (k. 242);- informację z K. (k. 132, 204);- pismo z (...) W. (k. 236).		

<p>Wskazane dowody zostały zgromadzone prawidłowo, dokumenty zaś sporządzone przez osoby do tego uprawnione, stosownie do przepisów regulujących ich formę i treść, stanowiąc tym samym wierne odzwierciedlenie okoliczności w nich opisanych. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary.</p>			
<p>III.2 Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>		
<p>--</p>	<p>--</p>		
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p>I - III</p>	<p>M. P.</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			

W realiach niniejszej sprawy Sąd uznał, że oskarżony M. P. wypełnił znamiona czynu z art. **54 §2 KKS**.

Przepis art. 54 §2 KKS penalizuje zachowanie polegające na uchylaniu się od opodatkowania poprzez nieujawnianie właściwemu organowi przedmiotu i podstawy opodatkowania lub nieskładaniu deklaracji i narażeniu w ten sposób podatku na uszczuplenie, gdy kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości, tj. stosownie do treści art. 53 §14 KKS wartości, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Podatnik narusza art. 54 KKS, gdy uchylając się od opodatkowania, nie składa wymaganej przez ustawę deklaracji. Chodzi w tym wypadku w szczególności o oświadczenia zwane deklaracjami, przewidziane w ustawach podatkowych, składane w roku podatkowym w określonych okresach. Przez niezłożenie deklaracji w powyższym rozumieniu dochodzi do narażenia wskazanego podatku na uszczuplenie, tak samo jak przez niezgłoszenie przedmiotu lub podstawy opodatkowania w innych

podatkach. (T.
Grzegorzczak w:
Komentarzu do art.
54 kodeksu karnego
skarbowego, Lex Omega).

Zgodnie z art. 99 ust. 2 i 11b ustawy o podatku od towarów i usług tzw. mali podatnicy, którzy wybrali metodę kasową, składają w urzędzie skarbowym deklaracje podatkowe za okresy kwartalne w terminie do 25-go dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym kwartale, a deklaracje, o których mowa w ust. 1-3, 3c-6, 8-9 i 11a, składa się wyłącznie za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Ponadto zgodnie z art. 103 ust. 1 i 2 ustawy o podatku od towarów i usług podatnicy są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego oraz są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy kwartalne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego.

Skoro oskarżony obowiązkowi temu nie uczynił zadość, oczywistym jest, że uchylał się on od opodatkowania podatkiem od towarów i usług przez to, że nie ujawnił przedmiotu oraz podstawy opodatkowania oraz świadomie nie składał Naczelnikowi Urzędu Skarbowego W. w ustawowym terminie tj. do 25-go dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym kwartale, deklaracji dla podatku od towarów i usług VAT-7K za okres I, II kwartał 2018 r. oraz następującego po każdym kolejnym miesiącu deklaracji dla podatku od towarów i usług VAT-7 za okres lipiec, sierpień 2018 r., naruszył on treść przepisu art. 99 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2018 r., poz. 2174 ze zm.). Łączna wartość narażenia na uszczuplenie wynosi łącznie 22.080 PLN.

Na gruncie ustalonego stanu faktycznego nie sposób uznać działania oskarżonego jako omyłki spowodowanej niezrozumieniem przepisów podatkowych – powyższemu przeczy fakt wieloletniego działania oskarżonego na rynku jako profesjonalny przedsiębiorca.

Dodatkowo wskazać należy, że art. 15 ustawy

o podatku od towarów i usług określa wprost krąg osób – podatników, a art. 5 i następne – przedmiot opodatkowania. W tym stanie rzeczy nie sposób ocenić działania oskarżonego inaczej, niż jako świadome niewypełnienie obowiązków publicznoprawnych, związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Tym samym Sąd uznał za udowodnione, że oskarżony wypełnił ustawowe znamiona czynu z art. 54 §2 KKS, działając z zamiarem bezpośrednim. W realiach niniejszej sprawy należny Skarbowi Państwa podatek został narażony na uszczuplenie, skoro na koncie oskarżonego w dalszym ciągu widnieją zaległości (k. 242).

W roku 2018 minimalne wynagrodzenie za pracę wynosiło 2.100 PLN, a wobec tego dwustronność tej wartości (420.000 PLN) nie została przekroczona. Tym samym kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest mniej wartości i wyczerpane zostały znamiona przestępstwa z art. 54 §2 KKS.

Oskarżony wypełnił również swoim zachowaniem znamiona przestępstwa skarbowego określonego w art. **60 §1 KKS**, który penalizuje

brak prowadzenia księgi. Zgodnie z art. 53 §21 pkt. 3 KKS księgami są m.in. ewidencje. Zgodnie z art. 109 ust. 3 i 8a ustawy o podatku od towarów i usług podatnicy są obowiązani prowadzić w formie elektronicznej ewidencję zawierającą dane pozwalające na prawidłowe rozliczenie podatku i sporządzenie informacji podsumowującej.

Oskarżony nie prowadził elektronicznej ewidencji VAT (rejestr zakupu i sprzedaży VAT), co pozostaje w sprawie bezsporne – oskarżony sam wyjaśnił, że zapisy czynił „w żółtej książeczce”, ręcznie. Z przyczyn analogicznych jak powyżej Sąd wykluczył, by oskarżony, działający na rynku jako profesjonalny przedsiębiorca, nie był świadomy istniejących w powyższym zakresie obowiązków.

Oskarżony wypełnił znamiona zarzuczonego mu czynu z art. **80 §1 KKS**. Przestępstwo to godzi w obowiązki informacyjne i w konsekwencji zakłóca właściwy przepływ informacji o zdarzeniach mogących mieć wpływ na powstanie obowiązku podatkowego oraz wysokość zobowiązania podatkowego. Jest to delikt skarbowy z tzw. abstrakcyjnego narażenia o charakterze formalnym.

Zaniechanie stypizowane w §1 powołanego przepisu dotyczy informacji podatkowej. W kwestii rozumienia pojęcia informacji podatkowej przepis art. 53 §30 KKS odsyła do Ordynacji Podatkowej. Zgodnie z art. 82 §1b Ordynacji Podatkowej w brzmieniu sprzed 01.10.2020r. osoby fizyczne, prowadzące księgi podatkowe przy użyciu programów komputerowych, były obowiązane, bez wezwania organu podatkowego, do przekazywania, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej informacji o prowadzonej ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3 ustawy o podatku od towarów i usług, w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej, o której mowa w art. 193a §2, na zasadach dotyczących przesyłania ksiąg podatkowych lub ich części określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 193a §3, za okresy miesięczne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu, wskazując miesiąc, którego ta informacja dotyczy. Zaznaczyć należy, że po dniu 01.10.2020r. wskazany obowiązek informacyjny nie zniknął, a jedynie został „przeniesiony” do przepisu art. 99 ust.11c ustawy o

podatku od towarów i usług.

W 2018 r. oskarżony nie przekazał Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej za pomocą środków komunikacji elektronicznej w ustawowym terminie do 25. dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu Jednolitych Plików Kontrolnych ((...)_VAT) za miesiące styczeń-sierpień. Sąd nie miał więc wątpliwości, że oskarżony wypełnił ustawowe znamiona czynu z art. 80 §1 KKS.

Wszystkie powyższe czyny oskarżony popełnił w warunkach art. 6 §2 KKS, zgodnie z którym dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony, przy czym w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy. Mając na uwadze, że działania oskarżonego podejmowane były w odstępach miesięcznych z wykorzystaniem takiej samej sposobności,

należało przyjąć że zostały popełnione w ramach czynów ciągłych.

Poczynione ustalenia faktyczne pozwalają również na przypisanie oskarżonemu winy w czasie popełnienia każdego ze wskazanych czynów. Jak była o tym mowa, oskarżony prowadzi działalność gospodarczą jako występujący na rynku podmiot profesjonalny, jest on przy tym osobą dojrzałą, o dużym doświadczeniu życiowym. Tym samym Sąd uznał oskarżonego za osobę zdolną do rozpoznania znaczenia podejmowanych przez siebie działań, podejmowania racjonalnych decyzji gospodarczych i właściwego kierowania swoim postępowaniem. W czasie zarzuconych mu czynów oskarżony nie znajdował się w żadnej anormalnej sytuacji motywacyjnej, nie zachodziły też po jego stronie żadne okoliczności wpływające na wyłączenie bądź ograniczenie winy.

#	3.2 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	--	--
---	---	----	----

Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
--			
#	3.3 Warunkowe umorzenie postępowania	--	--
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
--			
#	3.4 Umorzenie postępowania	--	--
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
--			
#	3.5 Uniewinnienie	--	--
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
--			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			

Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności	
I - IV	<p>Rozważając kwestię wymiaru kary przez pryzmat dyrektyw z art. 12 §2 KKS i art. 13 §1 KKS Sąd każdorazowo orzekł karę za przypisany oskarżonemu występki w granicach określonych ustawą, biorąc pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej oraz uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień zawinienia.</p> <p>Sąd uznał znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, uwzględniając zgodnie z art. 53 §7 kks, że działania podjęte przez oskarżonego naruszyły dobro chronione prawem, jakim jest interes Skarbu Państwa, poprzez naruszenie powszechnego obowiązku płacenia podatków, względnie obowiązków informacyjnych, mających na celu kontrolę prawidłowości rozliczeń podatkowych. Sąd miał na uwadze, że rzetelność rozliczeń podatkowych jest jednym z gwarantów stabilnego wpływu środków do budżetu państwa, a tym samym stabilności całego systemu ekonomicznego kraju, brak wpływów z tytułu podatków zaś w konsekwencji narazi Skarb Państwa na niemożności regulowania zobowiązań,</p>	

a tym samym przyczyni się do potencjalnego osłabienia bezpieczeństwa obrotu finansowego w państwie – to wszak ze środków Skarbu Państwa finansowane są m.in. świadczenia emerytalne i rentowe, wydatki sfery budżetowej i inwestycje użyteczności publicznej.

Podobnie za znaczny Sąd uznał stopień winy oskarżonego. Oskarżony popełnił zarzucone mu czyny w sposób w pełni świadomy – Sąd nie stwierdził żadnych okoliczności wyłączających winę bądź bezprawność działania oskarżonego. Sąd miał na uwadze, że oskarżony miał pełną możliwość zachowania się zgodne z prawem, czego jednak nie uczynił.

Znaczny stopień winy i znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów Sąd przyjął za okoliczności obciążające oskarżonego.

Za okoliczność łagodzącą Sąd uznał krótki okres działania oskarżonego, uprzednią niekaralność oraz stosunkowo niską wartość narażonego na uszczuplenie podatku.

Powołane powyżej okoliczności łagodzące sprawiły, iż Sąd uznał, że wymiar kar winien mieścić się każdorazowo w dolnych granicach ustawowego zagrożenia,

przewidzianych przez ustawodawcę, jednocześnie jednak wskazane okoliczności obciążające skłoniły Sąd do przyjęcia, iż winny one pozostawać też i powyżej minimalnego ich progu. Wobec tego Sąd wymierzył oskarżonemu kary: za czyn wyczerpujący znamiona z art. 54 §2 kks zw. z art. 6 §2 kks karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 120 PLN, za czyn wyczerpujący znamiona z art. 60 §1 kks zw. z art. 6 §2 kks karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 120 PLN, za czyn wyczerpujący znamiona z art. 80 §1 kks zw. z art. 6 §2 kks karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 120 PLN.

Wymierzana za przestępstwo skarbowe na podstawie art. 23 §3 zdanie 2 kks stawka dzienna grzywny nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. Ustalając wysokość stawki na 120 PLN Sąd wziął pod uwagę warunki osobiste i majątkowe oskarżonego oraz jego możliwości zarobkowe – oskarżony wskazał co

do swojej osoby, że aktualnie nie pracuje, jednocześnie jednak Sąd nie stwierdził, by był on do pracy niezdolny. Podstawę ustalenia stawki dziennej grzywny stanowi natomiast minimalne wynagrodzenie obowiązujące w czasie popełnienia przypisanego czynu (wyrok SN z dnia 28 czerwca 2012 roku, III KK 397/11; wyrok SN z dnia 10 listopada 2011 roku, II KK 259/11). Zatem skoro oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w 2018 roku, punktem wyjścia do ustalenia zarówno dolnej granicy stawki dziennej grzywny stanowi kwota minimalnego wynagrodzenia określona na rok 2018, która wynosiła 2.100 PLN. Wobec tego wysokość stawki dziennej grzywny należało ustalić w granicach od 70 PLN do 840.000 PLN.

Sąd stanął na stanowisku, że wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary pozostają adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości zarzuconych mu czynów, nadto zaś, że kary w powyższym wymiarze będą zgodne ze społecznym poczuciem sprawiedliwości i uświadomią oskarżonemu zarówno, że czyny jego spotkały się z potępieniem ze strony

wymiaru sprawiedliwości, jak też wynikającą stąd nieopłacalność popełniania przestępstw, powstrzymując go w efekcie od ponownego naruszenia prawa.

Na podstawie art. 20 §2 kks w zw. z art. 85 §1 kk i art. 86 §2 kk oraz art. 39 §1 kks jednostkowe kary grzywny orzeczone wobec oskarżonego Sąd połączył i wymierzył karę łączną grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 120 PLN.

Wymierzając grzywnę łączną Sąd miał możliwość orzeczenia jej w wymiarze od 50 do 130 stawek dziennych. Przy wymiarze kary łącznej Sąd wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd uwzględnił także związek czasowy oraz przedmiotowo - podmiotowy między poszczególnymi czynami, a także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary łącznej, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej.

ZAWARTE W WYROKU		
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności	
--	--	
6. INNE ZAGADNIENIA		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
--		
7. KOSZTY PROCESU		
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności	
V	Wobec wymierzenia kary o charakterze majątkowym Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.	
VI	Stosownie do art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1184) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb	

Państwa albo jednostka samorządu terytorialnego, jeżeli przepis szczególny tak stanowi.

Wysokość wynagrodzenia adwokata udzielającego pomocy prawnej z urzędu należało ustalić na podstawie

Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714). Zgodnie z §17 ust. 1 pkt. 1 w/w rozporządzenia wynagrodzenie za obronę w toku dochodzenia wynosi 180 zł, a zgodnie z §17 ust. 2 pkt. 3 w/w rozporządzenia wynagrodzenie za obronę przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym wynosi 420 zł. Zgodnie z §20 w/w rozporządzenia w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, opłata ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%. Z kolei §4 ust. 3 w/w rozporządzenia stanowi, że wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu podwyższa się o kwotę podatku od towarów i usług, wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o

	<p>podatku od towarów i usług.</p> <p>A.. R. K. reprezentował oskarżonego w toku dochodzenia oraz w toku postępowania sądowego biorąc przy tym udział w 2 terminach rozprawy głównej. Koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu nie zostały dotychczas opłacone.</p>	
7. PODPIS		